București, 1 Iulie 1945.

Dragă Tanți,

A fost format și completul strașnicii judecăți. Ți-l scriu și eu aici, cu toate că în ziua când vei primi hârtia această vei cunoaște toate numele de mai jos, ba poate vei fi făcut și cunoștință personală cu cei ce le poartă. Așa că nu mă tem c'ai să te sperii.

Radu Roșca, prof. univ. București, - președinte și examinator la matematici.
Liviu Roman, - româna; - (T. Severin.)
Florica Florescu, - franceza; - (București.)
Lavinia Anghel, - istorie; - (T. Severin.)
Ion Roșca, - geografie; - (București)
Petre Popescu, - filosofie; - (T. Severin)
N. Jingoiu, - latina; - (București)
Felicia Dumitrescu, - șt. naturale; - (Ploești)
Maria Vancea, - fiz. chimice; - (Craiova).

Care mai de care! Dar despre nici unul și nici una n'am mai auzit nimic până astăzi.

./.

Tocmai de asta mă cred mai îndreptățit a-i
ruga să fie niște oameni rezonabili și să știe
că toate și toți cei ce vor candida știu carte mul-
tă, dar mai multă și mai multă decât toți
știe „cineva" care'n momentul de față citește
scrisoarea aceasta... Nu mă știu un om crezut
pe cuvânt, că ți-aș spune, Tanți, să te pre-
zinți cu aceste rânduri în fața comisiei, să
le dai d-lui președinte să le citească, d-l pre-
ședinte să le treacă și pe sub nasul celorlalți
membri, iar nimeni să nu zică nimic. Să te tri-
mită apoi acasă, lămurindu-te că totul s'a sfâr-
șit cum nu se putea mai bine. Tu să pleci
sau, dacă vrei, să rămâi să vezi cum răs-
pund ceilalți. Ce rău, Tanți, că nu mă ascultă
nimeni și nici nu mă crede!

Să-ți dau un alt exemplu: dimineață
am venit la redacție cu fratele meu criticul
și politicianul. Am citit ziarele și la un mo-
ment dat am stat amândoi. Zic eu: „Ai tăcut
destul, ar trebui să-i scrii lui Tanți", dar el:
„De tăcut n'am tăcut, c'am vorbit și ieri la în-
trunirea sectorului de galben și trebuie să vorbesc

/.

și azi la congresul general al partidului. Plec chiar, că s'a făcut ceasul aproape nouă!" Și-a plecat!... Și, dacă nu mă asculți el că mi-i frate, cum au să mă creadă cei străini!.. Am însă un argument care mă face să am toată încrederea. Îmi frate-meu îi mai cerusem cevă de dimineață, dar acestora nu le-am cerut niciodată nimic și prima dorință merită și trebuie să mi-o împlinească. Dar, dac'ai să vezi tu până la urmă că ei nu se dau, ca să nu mai fie tura-vură, scrie-le ce ți-or da să scrii și răspun-de-le ce te-or întreba. Că-i socotesc drept oameni cu suflet rău, dar li se dă o misiune ingrată: să te întrebe dacă știi, - parc'ai ști și nu le-ai spune... Uite, tu ai să știi, ai să spui și-ai să mulțumești pe toată lumea, începând cu tine și sfârșind cu mine. Zic: sfârșind cu mine, pen-tru că eu voiu fi, cred, ultimul care voiu afla că totul a ieșit cum nu se putea mai bine, adică așa cum era așteptat.

Diogene